

om fandtes jo i den Konvention, som sluttedes i 1867. Men det er jo mig og formentlig alle Medlemmer bekendt, at saaledes som de forfatningsmæssige Forhold har udviklet sig i de Forenede Stater i Tiden siden da, er det ikke længer muligt for de administrative Autoriteter at give et saadant Tilsagn, det kan kun gives af Kongressen og ved Lov. Det maa imidlertid da heller ikke glemmes, at faar vore vestindiske Øers Beboere ved Overdragelsen til Amerika ikke amerikansk Borgerret, mister de heller ikke nogen dansk Borgerret. De har jo aldrig haft dansk Borgerret, har aldrig haft noget at sige i noget Forhold her i Danmark og kan ikke betegnes som Borgere i den danske Stat paa samme Maade som den Del af Befolkningen, der bor herhjemme. Jeg skal anerkende, at Regeringen har opnaaet et Resultat i Konventionens Artikel 6, en Artikel, der jo ikke i det oprindelige amerikanske Udkast lød, som den nu lyder. Regeringen har dèr opnaaet et Tilsagn om, at i Tilfælde af, at Beboerne forbliver paa Øerne, skal de, indtil anderledes bestemmes, vedblive at nyde alle private Rettigheder, kommunale og religiøse Friheder; som er dem tilstaaede ved de nu gældende Love. Ifald de nuværende Love forandres, skal de ikke derved bringes i en ugunstigere Stilling i Henseende til de ovenomtalte Rettigheder og Friheder, end de nu nyder. Jeg synes, at derigennem er der tilsikret Befolkningen saadanne Forhold, under hvilke vi fra dansk Side meget vel kan være bekendt at aflevere Øerne og deres Befolkning. Selvfølgelig kunde det have været ønskeligt, synes det mig, af Hensyn til Ligeberettigheden for de to Parter, som her kontraherer, at man i Artikel 4, hvor der er Tale om selve Overdragelsen, ikke havde faaet Bestemmelsen ind om, at „Overdragelsen med Ret til umiddelbar Besiddelsestagelse skal ikke desmindre“ — det vil sige, selv om den formelle Overdragelse ikke har fundet Sted — „anses at være fuldstændig ved Udvekslingen af Ratifikationer til denne Konvention uden saadan formel Overlevering“. Jeg skal naturligvis gerne indrømme, at reelt betyder dette ikke noget, der er jo ikke nogen Tvivl om, at har Kongressen først vedtaget de 25 Mill. Dollars, som er Erstatnings-

summen for Øerne, giver de amerikanske Fristater dermed en absolut og ubetinget Sikkerhed for, at Beløbet ogsaa vil komme den danske Stat i Hænde.

Til sidst ønsker jeg kun at fremsætte nogle faa Bemærkninger om det Tillæg til Konventionen, som indeholdes i den Deklaration om Grønlands fremtidige Stilling, der lyder saaledes: „De amerikanske Forenede Staters Regering vil ikke modsætte sig, at den danske Regering udvider sine politiske og økonomiske Interesser til hele Grønland“. Jeg lægger ikke Vægt paa dette af Hensyn til den Mineralrigdom eller Rigdom af Metaller, Kul o. lign., som muligvis findes paa Grønland — undersøgt fuldt ud er dette Forhold jo ikke —, men jeg lægger Vægt paa det af en helt anden Grund, nemlig fordi der herved sikres en fortsat rolig Udvikling af det, som jeg maaske maa kalde det danske System deroppe, det, som har været saa heldbringende for den indfødte Befolkning deroppe og for dens Forbindelse med Omverdenen, et System, som det forekommer mig, det var saare ønskeligt kunde fortsættes frit og uhindret i den kommende Tid. Jeg ved nok, at for at gøre denne Deklaration effektiv, for at omsætte den i Handling skal der finde Tilslutning Sted ogsaa fra andre Magters Side, men det er en Tilslutning, jeg synes, vi har Grund til at haabe herhjemme at kunne faa, naar nye Tider oprinder, idet Tilslutning fra de nordamerikanske Fristaters Side, som er den Stat, der i højeste Grad er interesseret i Forholdene deroppe, formentlig vil virke fremmende paa lignende Tilslutning ogsaa fra andre Staters Side.

Saa ønsker jeg kun ganske kort at sige, at for Kommissionen, saaledes som det jo ogsaa gentagende er fremhævet af den højtærede Regering, for os har den finansielle Side af Sagen ingenlunde spillet nogen afgørende Rolle, men naar man paa den anden Side har villet sige, at man ikke skylder at tage den Erstatningssum, her er Tale om, i Betragtning, synes det mig alligevel, at det er at se vel højt og vel stort paa Tingene. Jeg mener, at dette Beløb, 94 Mill. Kr., paa mange Maader, i mange Henseender, vil kunne blive af Betydning for Forholdenes Udvikling herhjemme. Men jeg maa i denne Sammenhæng have Lov til